RAAK MIJ NIET AAN

Raak mij niet aan
Copyright © 2015 Katrien Dierick & Uitgeverij Partizaan/ BOXPress
Omslagontwerp: Osman Gazioglu
Omslagfoto's: Tamara Van Schoote en Willy De Boevere

ISBN 9789462952409
Uitgeverij Partizaan/BOXPress
NUR: 301

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Katrien Dierick

Raak mij niet aan

UITGEVERIJ PARTIZAAN/BOXPress
www.partizaan.be www.boxpress.nl

Voor meme

Omdat ze zo fier op me was
en altijd in mij geloofde.

1 Jeroen

Ik probeer de slaap uit mijn ogen te wrijven en ga rechtop zitten in bed. Mijn wekkerradio knipoogt 1u48 naar mij. Het moet ongeveer een uurtje of drie geleden geweest zijn dat ik onder mijn donsdeken ben gekropen. De negen uur durende vlucht vanuit Amerika die ik net achter de kiezen heb is eveneens niet bevorderlijk voor een uitgerust gevoel.
'Verdomme Peter!'
De resem vloekwoorden ontsnappen mij terwijl ik dan toch maar in mijn jeans stap. De hoeveelste keer zou ik dit jaar al zo'n telefoontje hebben ontvangen? Dat het deze keer een vrouwenstem was die me verwittigde was nieuw.
Ik fatsoeneer mijn kleren een beetje, probeer wat vorm in mijn wilde krullenbol te krijgen en grijp naar mijn autosleutels. Wat had ze alweer gezegd? 'Café De Rode Lantaarn', vlakbij de Grote Markt, naast de Italiaan. Enkel door Peter leerde ik cafés bij naam kennen, deze passeerde de revue nog niet.

De verkeerslichten verhinderen een korte en vlotte autorit. In de verte zie ik dat er zich een kleine file begint te vormen. En dat op dit uur! Shit, ik zie het al. Alcoholcontrole. Ook dat nog. Hopelijk kan ik gewoon doorrijden. De goden staan vannacht niet aan mijn zijde want ik zie meneer de agent gebaren dat ik opzij moet.
'Goedenavond, iets gedronken?'
Ik niet, denk ik. Maar ik schud doodeenvoudig van nee. Laat me doorrijden, ik wil terug slapen!
'U ziet er moe uit, meneer.'

Is deze man achterlijk of wat? Het is al twee uur voorbij, niet zo vreemd om moe te zijn, toch?
Ik zeg niets. Geen herrie zoeken, dat helpt geen mens vooruit.
'Waar gaat u heen?'
'Ik ga mijn broer ophalen,' zeg ik. 'Het is nog een vijf minuutjes rijden.'
De agent blijft me nog even aankijken en zegt dan toch dat ik kan doorrijden. Eindelijk!
Hopelijk krijgen we straks niet opnieuw controle als Peter in de wagen zit. Hij kan nogal agressief zijn en de politie werkt dan bij hem als een rode lap op een stier.

De Grote Markt komt dichterbij en mijn ogen zoeken al naar een parkeerplaats. Onvoorstelbaar hoeveel uitgaanders ook foutparkeerders blijken te zijn. Een boete hoeft er echt niet meer bij, dus toer ik wat rond in de hoop ergens in de buurt een plekje te vinden. Ah! Op het pleintje naast de Markt rijdt er net iemand weg. Dat is een meevaller. De Italiaan heb ik al gespot, dat komt wel goed.
Brr, een koude rilling glijdt over mijn rug. Toch beter een jas meegenomen.
Aangekomen bij het café blijf ik even van buitenaf naar het tafereeltje kijken. Peter hangt als een slappe vod tegen de bar. Soms heft hij zijn arm op en begint hij te schreeuwen tegen de cafébaas. Waarschijnlijk wordt hem nog meer drank geweigerd. Twee meisjes blijven bij Peter in de buurt. Het ene meisje probeert hem tot bedaren te brengen, het andere meisje staat er wat onwennig bij.
Ik haal diep adem en stap dan naar binnen, we kunnen het maar beter achter de rug hebben.
'Peter! Ik ben het, Jeroen. Het is tijd om naar huis te gaan.'

‘Hier heb je zijn gsm. Hij gaf hem aan mij en bleef je naam herhalen,’ zegt het meisje met de lange haren. Ik trek Peter over mijn schouder en probeer hem te ondersteunen.
‘Bedankt, euh...’
‘Marijke.’
‘Bedankt, Marijke. Vanaf hier neem ik het wel over.’

Ik schrik wakker van mijn gsm. Net geen 10 uur. Van beneden hoor ik gesnurk komen. Peter zal de eerste uren nog niet wakker te krijgen zijn. Op de tast zoek ik het toestel en zie ik ‘mams’ op het schermpje.
‘Dag mams!’ probeer ik zo enthousiast mogelijk.
‘Dag jongen. Sliep je nog?’
‘Ik ben pas van gisteren terug van Amerika. Beetje slaap inhalen.’
‘Je werkt veel te hard, ik heb het je al gezegd. Maar goed, waarvoor ik bel… kom je vanavond bij ons eten? Caroline heb ik al aan de lijn gehad, ik moet alleen je broers nog bellen.’
‘Da’s prima, mam. Hoe laat verwacht je ons? Dan bel ik Peter en Bert wel even.’
‘Wat attent van je, jongen. Zeg maar tegen zessen.’
‘Oké, tot vanavond.’
Voilà, zelfs na ettelijke pogingen om Peter te bereiken zou ze hem vroeg of laat toch in een gezegende toestand aan de lijn hebben gekregen. Dat probleem is ook van de baan, nu moet ik hem alleen nog deftig krijgen tegen vanavond. En dat is een ander paar mouwen.

Het belooft een heel gezellige avond te worden. Mams verwent ons met één van haar heerlijke ovenschotels. Zelfs pa zit aan het begin van de maaltijd aan tafel, wat meer uitzondering is dan regel. We willen net aan het dessert

beginnen als de telefoon gaat. En voor mijn vader zijn patiënten heilig: ze gaan altijd voor. Op alles. Dus ook op ons.
Caroline en Guy weten smakelijk te vertellen over hun reis naar het prachtige zuiden van Frankrijk. Het was hun eerste reis samen met Simon. Het knaapje is nu twee jaar geworden, laatst in augustus. Het viel bijzonder goed mee. Ook de lange autorit bleek niet té vervelend voor het ventje.
Peter doorstaat de familiebijeenkomst zonder veel kleerscheuren. Mams vroeg wel een paar keer waarom hij zo stil was. En of hij wel voldoende sliep. Tja, aan de wallen onder zijn ogen had ik niet veel kunnen doen.
'Hoe was het in de States?' vraagt Guy.
'Ach, je kent het gedoe. Van de ene meeting naar de andere. Veel meer dan je hotelkamer krijg je tijdens zo'n trip niet te zien.'
'Je kan 's avonds toch wel eens ergens een kijkje gaan nemen?' valt Caroline in.
'Zusje toch, tegen dan heb ik meestal alleen nog zin om languit in bed neer te ploffen.'
Veel meer kan ik er niet meer over kwijt want de kleine Simon eist mijn aandacht op.
'Oom Joen, oom Joen!'
Hoewel ik eigenlijk te moe ben om nog veel rond te lopen, neem ik het kereltje toch in mijn nek en hots ik de kamer rond. Simon kraait van plezier.
'Je zou een leuke papa zijn,' fluistert Caroline. 'Dat doet er me aan denken, we zoeken nog een oppas voor volgende week zaterdag. Geïnteresseerd?'
'Tuurlijk! '

De bons van de voordeur doet ons allemaal opkijken. Pa komt de woonkamer binnen, zijn gezicht spreekt boekdelen. We